

Sense que siguin especialment engrescadores per als qui busquen en el teatre alguna cosa més que un entreteniment lleuger, de païda amable, les propostes escèniques que ofereix el 2008 obren un ventall ample i variat de títols i gèneres que probablement mantindran a Catalunya una demanda consolidada –mentre no es demostrï el contrari– per damunt dels dos milions d'espectadors.

L'oferta global, en efecte, conté productes que previsiblement encaixaran en allò que se'n diu el gust de les grans majories, sense que aquesta circumstància, no cal dir-ho, hagi d'entrar necessàriament en conflicte amb la qualitat específica d'aquests mateixos productes. La qualitat no sempre garanteix l'èxit, però cada cop és més clar que sense qualitat el fracàs està garantit.

Tornen Dagoll-Dagom, Rubianes i Tricicle. Espectacles essencialment majoritaris són els que podrem trobar en tres retorns destacats: els de Dagoll-Dagom, Rubianes i Tricicle. El 23 de gener, al Victòria, s'estrenarà *Boscós endins* (*Into The Woods*), el musical de Stephen Sondheim que Dagoll-Dagom va presentar a Temporada Alta (23-11-07) en una de les sessions més esperades del festival gironí. L'espectacle el dirigeix Joan Lluís Bozzo, la traducció del llibret original és de James Lapine i l'adaptació i els arranjaments musicals, de Joan Vives.

Una quinzena d'intèrprets, entre els

2008: les ofertes teatrals més cridaneres

quals Ferran Frauca –la veu més important de *Mar i Cel*–, i deu músics en directe donen al muntatge el gruix espectacular de les millors produccions de la companyia. *Boscós endins* és una adaptació d'un dels contes més exquisits i alligonadors dels germans Grimm.

Al començament de la temporada 2008-2009 retrobarem Dagoll-Dagom en una coproducció amb el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) d'una versió d'*Aloma*, de Mercè Rodoreda. Aquesta participació del primer teatre públic del país a l'"any" dedicat a l'escriptora, nascuda el 1909, no tindrà exactament el format d'un musical convencional. De fet, serà teatre de text amb cançons intercalades. El guió de l'espectacle el signarà Lluís Arcarazo, professional

que ha intervingut en algunes de les sèries més populars de TV3.

En començar el 2008, Pepe Rubianes s'haurà instal·lat, o serà a punt de fer-ho, al Capitol, l'escenari de seus triomfs reiterats i inacabables. Després d'una llarga estada africana, l'actor reapareix amb *La sonrisa etiòpe*, proposta que s'aparta radicalment dels seus celebrats monòlegs i en la qual participa un grup d'actrius i ballarines d'Addis Abeba, ciutat on es va cuinar aquesta producció. Rubianes ofereix el seu homenatge personal al continent africà després de la seva dilatada relació amb Etiòpia. El seu discurs es combina amb números musicals, entre els quals destaca decididament "Yamburé", el gran *hit* etiòp d'ara mateix, una mostra de pop-fusió, amb molta força encomanadissa sobre el públic.

Després de l'estiu, quan s'hagi donat per liquidat l'èxit d'*El llibertí* –espectacle que encara té moltes setmanes d'acceptació per davant–, Tricicle ocuparà el Poliorama per oferir el seu nou espectacle. Es titula *Garrick* i és una mena de fisiologia de l'humor inspirada en un comediant anglès del segle XVIII (David Garrick), l'art del qual recomanaven alguns metges com a millor remei per a certes depressions agudes. L'espectacle ja s'ha estrenat a Madrid i farà una llarga gira abans d'aterrar a Barcelona, on ben segur que es veurà fins al 2009, quan es compleixin trenta anys des que Carles Sans, Joan Gràcia i Paco Mir van fundar el grup.

EL TEMPS

Garrick de Tricicle

De Brecht a Shakespeare, entre d'altres.

Al TNC, poc després que la Colometa Silvia Bel hagi fet les maletes per anar de gira, Oriol Broggi hi plantarà *El cercle de guix caucasià*, de Bertolt Brecht. S'hi estarà gairebé dos mesos –del 14 de febrer al 6 d'abril– i espera convèncer els qui creuen que l'obra del dramaturg alemany va començar a trontollar amb la caiguda del mur, el 1989. Pel que se'n sap, Broggi proposa un muntatge d'una gran simplicitat, sense cap escenografia feixuga. Entre els principals al·licients de l'espectacle hi haurà el de veure Anna Lizaran en el paper del jutge que intervé en el litigi d'impossible solució que planteja l'obra.

Els dos altres plats forts del Nacional, abans de cloure la temporada, seran un *Boris Godunov* de Púixkin –del 14 d'abril a l'11 de maig–, en la recreació que en farà La Fura dels Baus, amb direcció d'Àlex Ollé, i *Rey Lear* –del 22 de maig al 8 de juny– en la producció que n'ha fet el María Guerrero de Madrid, en una versió de Juan Mayorga dirigida per Gerardo Vera.

La mateixa obra de Shakespeare, que recupera l'article –*El rei Lear*–, es podrà veure a la Biblioteca de Catalunya del 27 de juny al 8 d'agost. La dirigirà el molt treballador Oriol Broggi, amb Joan Anguera en el paper principal. Un mes abans, i en aquest mateix escenari que la va estrenar, Broggi oferirà l'*Antígona* de Sòfocles, un èxit del 2006 que molta gent no va poder veure. És bo recordar que Pep Cruz és un magnífic Creont i Clara Segura una Antígona formidable.

Si el lector d'aquestes previsions fa servir l'agenda, tal vegada li vindrà de gust anotar que a partir del 21 de gener, al mateix espai de la Biblioteca de Catalunya, Lluís Soler oferirà quatre recitals d'*El comte Arnau* de Josep Maria de Sagarra. Els qui en vam gaudir al Grec del 2006 podem confirmar que Soler fa del poema una interpretació imponent, commovedora. L'actor tornarà a la nau gòtica de la Biblioteca el 28 de març per posar-se en la pell, durant un mes, d'un dels personatges més inquietants de Pirandello, *L'home de la flor a la boca*. El dirigirà Carlota Subirós i és probable que Lluís Soler afronti aquest compromís com un desafiament al record inesborrable que molts conservem de l'actuació que Vittorio Gassman feia

amb el trist i ahora ben lúcid antiheroi pirandellian.

Soler haurà estat el relleu d'una *Hedda Gabler* que Pau Carrió, escenògraf de l'*Antígona*, ens voldrà proposar. El text d'Ibsen no tindrà fàcil una bona acomodació enmig de la noble arquitectura del recinte, la qual, en principi, no li és gens propícia. L'espectacle s'estrenarà el 7 de febrer.

Entre Gombrowicz i Daniel Veronese.

Si la cartellera és sempre útil, atès que la publicitat sovint no informa de les estrenes més interessants, en el cas de voler seguir la programació del Lliure esdevé una eina absolutament imprescindible. Ara els dic per què. Són molt pocs els espectacles que al teatre de Montjuïc hi faran una estada tranquil·la, relativament dilatada: *La forma de les coses*, de Neil Labute, a l'Espai Lliure des del 7 de febrer; una prometedora *Ivonne, princesa de Borgonya* de Gombrowicz, que dirigirà Joan Ollé del 26 de març al 27 d'abril; deu funcions de Carles Santos amb *53 maneres de matar un capellà*, del 8 al 18 de maig, a la sala petita; *Dia de partit*, de David Plana, que hi serà tres setmanes a partir del 15 de maig, i la temporada de tardor, que oferirà Daniel Veronese i la seva excepcional companyia argentina amb *Mujeres soñaron caballos*, del mateix director, i una versió revolucionària de *L'oncle Vania* que fascina els espectadors de Temporada Alta.

Fora d'això, i d'algun altre títol a concretar a partir de l'octubre, el Lliure ofereix una programació molt trinxada,

amb companyies que passen meteòricament i que cal caçar al vol, ja que la comunicació boca-orella sempre sol fer tard. Caldrà estar atents, doncs, a dos muntatges poètics estrenats ja al festival de Girona –*Blanco*, de Frederic Amat, a partir d'Octavio Paz, i *Coral romput*, de Joan Ollé, a partir de Vicent Andrés Estellés, el 17 i el 31 de gener, respectivament– i, sobretot, a l'aportació, el 9 i el 14 de febrer, de dos genis del millor teatre europeu d'ara mateix: Frank Kastorf, que presentarà *Endstation Amerika*, de Tennessee Williams, i Robert Lepage, que ens durà *The Andersen project*.

Forsythe, Lawers, Gelabert-Azzopardi... seran les figures rellevants d'un cicle de dansa que començarà al Lliure a finals de febrer. Coincidirà parcialment amb un altre mite de la dansa contemporània, Win Vandekeybus, que visitarà Reus. En aquesta ciutat, el Centre d'Arts Escèniques (CAER) continuarà amb el seu dinamisme fundacional. Cal destacar l'obra de David Hare, *El meu lliit de zinc*, que Ferran Madico dirigirà el mes de juny. Finalment, una nova mirada sobre la tardor barcelonina convidarà a estar atents al musical *Què* –anirà de joves delinqüents, rehabilitables– que es veurà al Borràs. La música serà de Manu Guix, el text d'Àlex Manas i la direcció, d'Àngel Llàcer, és a dir, una concentració d'energies d'aquell Musical Més Petit que els addictes al gènere encara enyoren.

Joan-Anton Benach